

**CHIMAMANDA
NGOZI ADICHIE**

Bestselling author of *Half of a Yellow Sun*

**THE
THING
AROUND
YOUR NECK**

'She makes storytelling seem as easy as birdsong'
Daily Telegraph

Vật Quấn Quanh Cổ Mi

Chimamanda Ngozi Adichie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Vật quần quanh cổ mi

Mi nghĩ ở Mỹ ai cũng có một chiếc xe hơi và một khẩu súng ngắn, các ông cậu bà mợ của mi cũng nghĩ vậy. Sau khi mi nhận được tấm thẻ xanh, cô dì, chú bác, anh em họ của mi bảo rằng, chỉ trong một tháng, mi sẽ có được một chiếc xe hơi. Rồi chẳng mấy chốc, một ngôi nhà. Nhưng đừng có mua một khẩu súng giống như bọn Mỹ.

Họ lũ lượt kéo đến ngôi nhà lụp xụp của gia đình mi ở Lagos, họ phải đứng dựa vào những bức tường kẽm đóng đinh vì nhà không đủ ghế. Họ chào tạm biệt mi rất to nhưng lại nhỏ giọng nói với mi, rằng họ muốn mi gửi cho họ những gì. So với một chiếc xe hơi lớn và một ngôi nhà, (và có lẽ một khẩu súng nữa), những thứ họ muốn quả là nhỏ - túi xách, giày dép, nước hoa, quần áo. Mi bảo được, không vấn đề gì.

Ông cậu ở Mỹ nói mi có thể ở cùng với nhà ông ta cho đến khi nào tự lập được. Ông đón mi ở sân bay và mua cho mi một cái hot dog¹ với mù tạt vàng khiến mi thấy buồn nôn. Giới thiệu với mi về nước Mỹ, ông ta cười lớn. Ông sống tại một thị trấn nhỏ của dân da trắng ở Maine, trong ngôi nhà nằm bên một cái hồ. Ông ta bảo với mi rằng cái công ti mà ông ta làm việc trả cho ông hơn ngàn đô la, thêm cả cổ phiếu vì họ muốn công ti mình trông có vẻ đa dạng văn hóa. Họ đưa hình ảnh của ông ta vào tất cả những cuốn sách quảng cáo của công ti, kể cả những cuốn chẳng dính dáng gì đến công việc kỹ sư. Ông ta cười phớ lớ, bảo rằng cái việc chỗ đó tốt, cũng đáng để sống trong một thị trấn toàn bọn trắng, cho dù vợ ông ta phải mất một tiếng đồng hồ để tìm tiệm làm đầu chăm sóc cho người da đen. Bí quyết để hiểu nước Mỹ là: hãy nhớ, Mỹ là đất nước sông phẳng. Mi phải từ bỏ nhiều nhưng thu nhận về cũng lắm.

Ông ta hướng dẫn mi làm thế nào để xin được chân thu ngân ở một trạm gas ở Maine Street và ghi danh cho mi vào một trường đại học cộng đồng, nơi mà mấy đứa con gái cứ trở mặt ra nhìn tóc của mi: Tóc mày có dựng lên khi mày tháo những sợi dây tết ra không? Dựng hết cả lên hả? Như thế nào? Sao lại thế? Mày có dùng lược không?

Mi mím miệng cười khi người ta đặt những câu hỏi ấy. Ông cậu bảo mi cứ chờ đợi điều đó đi; một pha trộn giữa sự ngu ngốc và ngạo mạn, ông ta gọi điều đó như thế. Rồi ông ta kể với mi chuyện những người hàng xóm đã đồn rằng từ khi ông ta chuyển nhà đến đây, lũ sóc bắt đầu biến mất. Họ nghe đâu bọn Phi châu ăn thịt tất cả những loài thú hoang.

Mi cười với ông cậu và cảm thấy thoải mái như ở nhà mình khi ở trong nhà của ông; vợ của ông ta gọi mi là *nwané*, em gái, hai đứa con đang độ tuổi đi học của ông ta gọi mi là cô. Họ nói tiếng Igbo và ăn trưa với món garri², như ở quê nhà vậy. Cho đến khi ông ta mò vào tầng hầm chật chội, nơi mi nằm ngủ với những chiếc hộp cũ và sách vở, rồi vạch ngực mi ra, như thể đang vật những trái xoài và rên rỉ. Ông ta thực ra không phải là cậu mi, mà là một người anh em họ xa của ông chồng bà mợ mi, không có liên hệ ruột thịt.

Đêm đó, khi mi gói ghém hành lý, ông ta ngồi trên giường mi, mím cười bảo rằng giờ mi chẳng có nơi nào để đi cả. Nếu mi chiều ông ta, ông ta sẽ làm nhiều thứ cho mi. Những phụ nữ thông minh bao giờ cũng làm thế. Mi nghĩ thế nào về những người phụ nữ trở về Lagos với những nghề nghiệp thu nhập rất khá cũng đã làm cái việc đó? Kể cả phụ nữ ở New York nữa?

Mi khóa chặt mình trong phòng tắm và sáng hôm sau, mi ra đi, bước trên con đường dài quanh co, mi ngửi thấy mùi những con cá con trong hồ. Mi nhìn thấy ông ta lái xe qua, trước đó, bao giờ ông ta cũng thả mi xuống ở Maine Street, và giờ thì ông ta chả buồn bóp còi. Mi băn khoăn không hiểu ông ta sẽ gì với vợ mình, rằng vì sao mi lại bỏ đi. Và mi nhớ ông ta đã từng nói, Mỹ là đất nước sông phẳng.

Rồi thì mi dừng lại ở Connecticut, lại một thị trấn nhỏ nữa, bởi vì đó là điểm dừng cuối cùng của chuyến xe bus mà mi đi. Mi bước vào một nhà hàng gần đó và nói với ông chủ nhà hàng rằng mi sẵn sàng làm việc với mức lương thấp hơn hai đô la so với những người bồi bàn khác. Ông chủ tên Juan, có mái tóc đen như mực, mỉm cười để lộ một chiếc răng vàng chóa. Ông ta bảo ông chưa từng có một nhân viên nào là người Nigeria nhưng bọn dân di cư, thằng nào cũng làm việc chăm chỉ cả. Ông ta hiểu, ông ta cũng đã từng ở đó. Ông ta trả mi ít hơn một đô la so với các nhân viên khác nhưng một cách bí mật, ông ta không thích tất cả những thứ thuế má mà người ta bắt ông phải đóng.

Mi không đủ tiền để đến trường, vì bây giờ mi phải trả tiền thuê căn phòng nhỏ như lỗ mũi với tấm thảm dơ dáy. Hơn thế, cái thị trấn nhỏ ở thị trấn Connecticut không có đại học cộng đồng, mà một tín chỉ ở trường đại học của bang lại quá đắt. Vì vậy, mi đến thư viện công cộng, tìm kiếm những chương trình học trên mạng của các trường và đọc vài cuốn sách. Đôi khi, mi ngồi trên chiếc giường đơn trong phòng, chiếc giường có trải tấm nệm nhiều chỗ đã phồng lên, mà nghĩ về quê nhà, cha mẹ, cô chú, anh em họ, bạn bè. Những người chẳng kiếm được là bao gì từ những trái xoài và món akara³ mà họ phải đến từng nhà để chào mời, nhà của họ chỉ được làm bằng những tấm kẽm được ghép tạm thời bằng cách vít đinh vào, cứ mùa mưa là lại vỡ thành từng mảnh. Những người đã đến để chia tay mi, để chúc mừng mi và để thú nhận sự ghen tị thêm muốn vì mi đã có được tấm thẻ xanh. Những người đã gửi con cái mình đến những trường phổ thông mà ở đó, giáo viên sẽ cho điểm A nếu như có ai đó gửi cho họ những chiếc phong bì màu nâu.

Mi chưa bao giờ phải dứt lốt để có điểm A, chưa bao giờ phải dấm dúi chiếc phong bì màu nâu cho một ông thầy nào ở trường. Tuy nhiên, mi vẫn chọn một chiếc phong bì dài màu nâu để gửi về cho cha mẹ mi một nửa số tiền mà mi kiếm được trong tháng; bao giờ mi cũng dùng những tờ bạc mà Juan đưa cho mi, vì chúng là những tờ bạc còn mới cứng, không giống như những tờ tiền bo. Mi không viết thư. Mà có gì để viết.

Nhưng những tuần đầu tiên thì mi muốn viết, vì mi có những câu chuyện muốn kể. Mi muốn viết về sự thoải mái đáng ngạc nhiên của những người Mỹ, họ đã cởi mở như thế nào khi kể về người mẹ đang phải chống chọi với bệnh ung thư của họ, về đứa bé bị đẻ non của bà chị dâu – những chuyện mà người ta nên giấu hay chỉ nên tiết lộ với người trong nhà mà thôi, những người mong mọi sự sẽ tốt đẹp. Mi muốn viết về cái cách người ta để thừa lại quá nhiều thức ăn trên đĩa và vò mấy tờ đô la để xuống dưới, như thể đấy là món tiền để biếu, để chuộc lỗi vì chỗ thức ăn thừa. Mi muốn viết về đứa trẻ chỉ vừa mới khóc và dứt mái tóc vàng của mình thì cha mẹ nó đã cuống quýt dỗ dành, nài nỉ nó đừng khóc, rồi tất cả đứng lên và rời khỏi nhà hàng.

Mi muốn viết về những người Mỹ giàu có nhưng lại mặc những bộ quần áo tồi tàn và đi những đôi giày đế mềm đã tã tời, trông không khác những người gác đêm trước những khu vực rộng lớn có hàng rào vây quanh ở Lagos. Mi muốn viết về những người nghèo béo phì và những người giàu gầy nhom. Và mi muốn viết rằng ở Mỹ không phải tất cả mọi người đều có nhà lớn, xe to, dù mi vẫn không chắc về những khẩu súng bởi biết đâu họ để chúng trong túi xách hay túi quần.

Không phải mi chỉ muốn viết cho cha mẹ mình, mà còn cho cả những người bạn, anh em họ, cô dì chú bác. Nhưng mi vẫn không đủ tiền để mua nước hoa, áo quần, túi xách cho tất cả và vẫn phải làm cái nghề bồi bàn để trả tiền thuê nhà, vì thế mi không viết cho ai cả.

Không ai biết mi đang ở đâu vì mi không nói với ai hết. Đôi lúc, mi cảm thấy mình vô hình và cố gắng xuyên qua bức tường trong phòng để ra phòng trước rồi mi vấp vào tường, việc đó để lại trên tay mi những vết bầm tím. Một lần, Juan hỏi mi có phải mi có một anh chàng nào đó và gã ta đã đánh mi không, Juan hỏi vậy vì ông có thể coi chừng gã kia chó mi và mi đã cười lớn, một tiếng cười bí ẩn. Đêm đêm, có một vật gì đó quần quanh cổ mi, một vật gì đó gần như thít chặt lấy cổ mi cho đến khi mi choàng dậy.

Một vài người cứ nghĩ mi đến từ Jamaica vì họ cho rằng mọi đứa da đen nói nhấn trọng âm đều là dân Jamaica hết. Hoặc cũng có vài người đoán mi là dân Phi thì hỏi mi có biết cái này cái kia ở Kenya hay ở Zimbabwe không bởi vì họ nghĩ châu Phi là một xứ sở mà mọi người đều biết lẫn nhau.

Vì thế lúc hấn hỏi mi, trong không gian mờ tối của nhà hàng sau khi mi đọc bản tin đặc biệt hàng ngày, rằng mi đến từ nước châu Phi nào, mi trả lời: Nigeria và chờ đợi hấn hỏi tiếp xem mi có biết người bạn nào mà hấn đã quen ở Senegal hay Botswana không. Nhưng hấn lại hỏi mi là người Yoruba hay Igbo, vì khuôn mặt mi trông không giống người Fulani. Mi ngạc nhiên – mi nghĩ hấn phải là giáo sư ngành nhân chủng học, hơi trẻ một chút, nhưng biết đâu đấy? Igbo, mi đáp. Hấn hỏi tên mi và khen cái tên Akunna của mi đẹp. Hấn không hỏi cái tên ấy có ý nghĩa gì, may thay, vì mi đã mệt bởi cái kiểu người ta hỏi, Con gái rượu của cha à? Thế có nghĩa là cha cô thật sự sẽ bán cô cho một anh chồng nào đó hả?

Hấn đã từng đến Ghana, Kenya và Tanzania, hấn đã đọc về tất cả các nước châu Phi khác, về lịch sử cũng như những vấn đề phức tạp của những quốc gia ấy. Mi có cảm giác khinh bỉ, mi muốn biểu thị điều đó cho hấn thấy khi mang món hấn gọi ra, vì những kẻ da trắng cực kỳ mê châu Phi và những kẻ da trắng chẳng ưa nó đều như nhau cả - đều mang một thái độ hạ cố của kẻ bề trên mà thôi. Nhưng hấn không tỏ ra là mình biết nhiều, không lắc đầu kiêu trịch thượng như ông giáo sư ở đại học cộng đồng Maine một lần khi nói về Angola, hấn không có chút gì tỏ ra hạ cố cả. Ngày hôm sau, hấn lại đến, vẫn ngồi ở cái bàn cũ và khi mi hỏi hấn thấy món gà thế nào, hấn đã hỏi mi điều gì đó về Lagos. Ngày thứ ba, hấn đến và nói chuyện rất lâu – thỉnh thoảng hấn lại hỏi mi chẳng lẽ mi không nghĩ tiếng Mobutu và Idi Amin là giống nhau? – mi đã phải nhắc hấn nói chuyện lâu với thực khách như thế này là trái với quy định của nhà hàng. Hấn chạm nhẹ bàn tay mi khi mi đặt tách cà phê xuống. Sang đến ngày thứ tư, mi nói với Juan mi không muốn phục vụ cho cái bàn ấy nữa.

Sau cái ngày mi đổi ca đó, hấn đứng đợi mi ở bên ngoài, dựa người vào cột đèn, hấn mời mi đi chơi vì tên mi vẫn với “hakuna matata”⁴ và “Vua sư tử” là bộ phim suốt suốt duy nhất mà hấn thích. Mi thì không biết “Vua sư tử” là cái gì. Mi nhìn hấn trong ánh đèn sáng rõ và nhận ra mắt hấn có màu của một thứ dầu ô liu cực kỳ tinh khiết, một màu vàng pha lục. Thứ dầu ô liu cực kỳ thuần khiết ấy là thứ duy nhất mà mi yêu thích, yêu thích thật sự ở cái nước Mỹ này.

Hấn là sinh viên lớn tuổi ở trường đại học của bang. Hấn nói với mi tuổi của hấn và mi hỏi hấn tại sao vẫn chưa tốt nghiệp. Xét cho cùng, đây là nước Mỹ, không phải như đất nước của mi, nơi các trường đại học thường xuyên đóng cửa đến nỗi người ta phải thêm ba năm vào một khóa học bình thường và các giảng viên thì bãi công liên tục mà vẫn không được thanh toán tiền lương. Hấn kể rằng hấn đã dừng học một hai năm sau khi xong trung học để khám phá bản thân mình và đi du lịch, chủ yếu là đến châu Phi và châu Á. Mi hỏi hấn, vậy thì cuối cùng hấn đã tìm thấy mình ở đâu. Hấn cười. Mi thì không cười. Mi không biết những người có thể lựa chọn việc không đến trường một cách đơn giản, những người có thể bắt cuộc đời này viết theo những gì mà họ đọc ra. Mi thì đã quen với việc chấp nhận những gì mà đời cho mình, và viết theo những gì mà cuộc đời đọc cho mình.

Ba ngày sau, mi vẫn nói không với lời mời của hấn, vì mi không nghĩ làm thế là đúng đắn, vì mi thấy không thoải mái với cái cách hấn nhìn mi, với cái kiểu bật cười dễ dàng của mi trước những gì hấn nói. Rồi đến đêm thứ tư, mi bỗng thấy hoang mang khi không thấy hấn đứng đợi trước cửa nhà hàng sau ca làm của mi. Mi đã cầu nguyện một hồi lâu cho đến khi hấn xuất hiện từ phía sau mi, chào một tiếng “hey”, và mi, mi đã nói, vâng, tôi muốn đi với anh, thậm chí trước cả khi hấn ngỏ lời mời.

Ngày hôm sau, hấn đưa mi đến chỗ của Chang và trong chiếc bánh quy may mắn của mi có kẹp hai dải giấy. Cả hai đều không có gì.

Mi biết, mi đã thấy thoải mái hơn ở bên hấn khi mi thú thật với hấn lý do thực sự mi xin Juan chuyển sang phục vụ bàn khác chính là vì chương trình Jeopardy⁵. Khi xem chương trình Jeopardy qua chiếc ti vi trong quán, bao giờ mi cũng cổ vũ người chơi theo thứ tự ưu tiên này: trước hết là phụ nữ da màu, rồi đến đàn ông da đen, phụ nữ da trắng và cuối cùng là đàn ông da trắng – nghĩa là mi không bao giờ ủng hộ đàn ông da trắng cả. Hấn cười và bảo mi: hấn đã quen không được ủng hộ rồi, mẹ của hấn dạy ngành Phụ nữ học.

Và mi biết, mi đã trở nên thân thiết với hấn khi mi nói với hấn rằng cha của mi không phải là thầy giáo ở Lagos, ông chỉ là một người lái taxi. Và mi đã kể cho hấn về câu chuyện trên đường ở Lagos ngày hôm ấy, khi mi ngồi trong chiếc xe của cha mi; hôm đó, trời mưa và chỗ của mi bị ướt bởi nước mưa dột xuống qua những lỗ thủng trên mái xe do gỉ sắt ăn mòn tạo thành. Đường sá ở Lagos rất lầy lội, lúc nào cũng lầy lội, và khi mưa xuống thì thật kinh hoàng. Hệ thống tiêu thoát nước ở đây tệ hại tới mức vài chiếc xe ô tô bị mắc kẹt trong những ổ gà ngập bùn và mấy người anh em họ của mi phải trả tiền để người để đẩy xe ra khỏi chỗ ổ gà đó. Con mưa và con đường ngập ngụa bùn ấy – mi nghĩ – đã làm cho cha mi hôm đó nhấn phanh quá muộn. Mi nghe thấy một tiếng va đập mạnh trước khi cảm thấy nó. Chiếc xe của cha mi đã đâm vào một chiếc xe tô, ngoại nhập, màu xanh sẫm, có đèn pha màu vàng như mắt mèo. Cha của mi đã khóc lóc trước cả khi chui ra khỏi xe và nằm phủ phục trên đường, khiến giao thông bị đình lại. Xin lỗi ngài, xin lỗi ngài, ngài có bán tôi và cả gia đình tôi cũng không đủ tiền mua một cái lốp xe của ngài đâu ạ, cha mi khẩn nài như thế. Xin lỗi ngài.

Người đàn ông to béo ở đằng sau xe vẫn ngồi yên, chỉ có gã tài xế của ông ta bước ra, xem xét chiếc xe hư bị hỏng thế nào, gã nhìn trộm cha mi đang nằm rạp trên đường như thế lời cầu xin của cha mi là một bài hát mà gã phải ngưng ngưng thú thật là mình thích nghe. Cuối cùng, gã tha cho cha mi. Vẫy tay xua ông đi. Các xe khác bóp còi và tài xế thì chửi. Khi cha mi chui vào xe, mi đã không muốn nhìn ông vì ông chẳng khác gì những con lợn vẫn hay lạch bạch ở những chỗ lầy bùn quanh chợ. Cha của mi trông như một cục phân. Mẹ kiếp! Sau khi mi nói với ông điều đó, ông nắm lấy bàn tay mi và bảo ông hiểu. Mi giăng tay mình ra khỏi tay ông, bực bội, bởi ông nghĩ thế giới này là thế, hấn đầy những người như ông. Mi bảo ông rằng chẳng có gì để hiểu cả, thế giới này là thế đấy.

Hấn không ăn thịt, vì hấn nghĩ cái cách người ta giết thú vật là sai, hấn bảo người ta đã phun những độc tố đáng sợ vào các con thú và những độc tố này, đến lượt chúng, sẽ khiến con người ta mắc chứng hoang tưởng. Ở quê, miếng thịt mi ăn, khi mà có thịt để ăn, chỉ bé bằng nửa ngón tay. Nhưng mi không nói điều đó với hấn. Mi cũng không nói với hấn mẹ của mi đã nấu tất cả các món với hạt dawadawa⁶, bởi vì cà ri và cỏ xạ hương quá đắt, cái hạt đó có chứa chất MSG⁷, chúng chính là chất MSG. Hấn bảo chất MSG gây ung thư, đó là lý do hấn thích quán của Chang; Chang không dùng chất MSG khi nấu ăn.

Một lần, ở quán Chang, mi nói với người bồi bàn mi đã từng sống ở Thượng Hải một năm, rằng mi có thể nói được vài câu tiếng Quan thoại. Người bồi bàn nhiệt tình hấn và bảo hấn món soup nào là ngon nhất, rồi hỏi hấn: anh có bạn gái ở Thượng Hải à? Hấn mỉm cười, không nói gì.

Mi đã mất cảm giác thèm ăn, vùng bên dưới ngực mi như bị tắc lại, ở bên trong. Đêm ấy, mi không cất tiếng rên rỉ khi hấn vào trong cơ thể mi, mi cắn chặt môi và giả vờ như mi không đến trạng thái cực khoái vì mi biết, làm thế, hấn sẽ thấy lo lắng. Cuối cùng, mi nói với hấn vì sao mi buồn, bởi cái gã người Hoa ấy cho rằng mi không thể trở thành người yêu của hấn được, và khi ấy hấn đã cười, không nói gì. Trước khi hấn xin lỗi, hấn chăm chăm nhìn mi với ánh mắt trống rỗng, và mi biết hấn không hiểu.

Hấn mua tặng mi những món quà và khi mi hỏi về giá tiền, hấn bảo hấn có một khoản ngân quỹ được ủy thác, thế nên không có vấn đề gì cả. Những món quà của hấn làm mi bối rối. Một

quả cầu bằng nắm tay mà khi mi lắc nó, mi thấy cảnh tuyết rơi xuống một ngôi nhà nhỏ hoặc một vũ nữ ballet xoay tròn. Một hòn đá sáng bóng. Một chiếc khăn đất tiền của Mexico có họa văn được vẽ bằng tay mà mi không bao giờ dám quàng vì màu của nó. Cuối cùng, mi bảo hấn, dài giọng ra tỏ ý mỉa mai, rằng ở các nước thứ ba, quà tặng bao giờ cũng phải là thứ hữu ích. Viên đá, chẳng hạn, có ích nếu người ta dùng nó để nghiền thứ gì đó, hay có thể đem mài nó. Hấn cười dài và nặng nề nhưng mi thì không cười. Mi nhận ra trong đời hấn, hấn có thể mua những món quà thuần túy là quà, chứ không phải là cái gì khác. Khi hấn bắt đầu mua tặng mi giày dép, áo quần, sách vở, mi đã bảo hấn đừng làm thế nữa, mi không muốn bất kỳ một thứ quà tặng nào cả.

Tuy nhiên, mi không tranh cãi. Thực ra thì cũng không phải vậy. Mi tranh cãi rồi mi lại làm hòa, và làm tình với hấn, mi lùa tay vào tóc mình và tóc hấn, mái tóc vàng mềm mại lòa xòa như cò ngô mới trổ, còn tóc của mi thì sẫm và đàn hồi như thứ để nhồi gối. Mi cảm thấy an tâm trong vòng tay hấn, giống như cảm giác mà mi có được khi còn ở nhà, trong ngôi nhà lụp xụp được ghép lại bằng những tấm kẽm của gia đình mi, như khi mi nhận ra da của hấn bởi rám nắng quá nhiều đã ngả sang màu dưa hấu chín, mi đã hôn lưng hấn trước khi thoa kem lên đó. Hấn tìm thấy một cửa hàng Châu Phi trên Những trang vàng trong danh bạ điện thoại Hart Ford và lái xe chở mi đến đó. Chủ cửa hàng, một người Ghana, hỏi hấn có phải là người châu Phi không, giống như những người da trắng ở Kenya hay Nam Phi, hấn cười lớn, bảo: phải, nhưng hấn đã ở Mỹ một thời gian dài rồi và giờ thì hấn nhớ những món ăn thuở nhỏ của mình. Hấn không nói với người chủ rằng hấn nói đùa. Mi nấu cho hấn, hấn thích món cơm trộn jollof⁸ nhưng sau khi ăn garri và súp onugbu⁹, hấn đã ọe ra trong bồn rửa của mi. Nhưng mi không bận tâm, bởi vì giờ mi đã có thể nấu súp onugbu với thịt.

Cái vật quấn quanh cổ mi, gần như lúc nào cũng muốn thít chặt lấy cổ mi trước khi mi ngủ ấy, đã bắt đầu nói lỏng ra, buông mi ra.

Mi biết, người ta cho mi là một đứa không bình thường, qua cách mà họ phản ứng, xử sự với mi- những kẻ đê tiện thì quá đê tiện còn những người tử tế lại quá tử tế. Những phụ nữ da trắng già nhìn hấn trừng trừng và lăm bằm, những người đàn ông da đen nhìn mi lắc đầu, còn đàn bà da đen thì tỏ ra đau lòng vì sự thiếu tự trọng của mi. Lại có những người phụ nữ da đen nhìn mi nhoẻn cười kín đáo thể hiện một sự gắn kết, những người đàn ông da đen phải hết sức cố gắng để có thể tha thứ cho mi, chào hấn bằng một tiếng “hi” rõ ràng, hay những người phụ nữ da trắng nhìn mi và hấn nói to: một cặp xứng đôi vừa lứa đấy, như thể muốn chứng tỏ sự độ lượng của họ với chính bản thân mình.

Nhưng cha mẹ của hấn thì khác; họ gần như khiến mi nghĩ tất cả đều rất bình thường. Mẹ hấn nói hấn chưa từng giới thiệu một cô gái nào với cha mẹ cả, ngoại trừ một cuộc hò hẹn trong một buổi dạ hội ở trường trung học, hấn cười một cách không tự nhiên lăm và nắm lấy tay mi. Tấm khăn trải bàn che bàn tay mi đang nắm chặt. Hấn siết lấy tay mi và mi cũng siết tay hấn, mi băn khoăn không hiểu vì sao cặp mắt có màu dầu ô liu cực kỳ tinh khiết của hấn trở nên tối lại khi hấn nói chuyện với cha mẹ mình. Mẹ hấn hỏi những vỏ ốc màu được xâu qua những sợi dây tết tóc trên đầu mi có phải là vỏ ốc thật không và mi đã đọc Simone Beauvoir và Nawal El Saadawi¹⁰ chưa. Bố hấn thì hỏi mi thức ăn Ấn Độ giống thức ăn Nigeria như thế nào, ông nói đùa, bảo mi thanh toán khi người ta đưa hóa đơn đến. Mi nhìn họ với một nỗi hàm ơn khi họ đã không sàm soi mi như một đồ lưu niệm ngoại lai hay một chiếc ngà voi.

Sau buổi đó, hấn có tâm sự với mi những vấn đề của hấn với cha mẹ mình, rằng họ đã chia phần tình yêu như người ta cắt một chiếc bánh sinh nhật và hấn sẽ nhận được phần lớn hơn chỉ khi nào hấn theo học trường luật. Mi muốn cảm thông. Nhưng thay vào đó, mi lại nổi giận.

Mi càng giận dữ hơn khi hấn kể hấn đã từ chối đi Canada cùng với cha mẹ mình một hai tuần, đến ngôi nhà nghỉ hè của họ ở miền nông thôn Quebec. Thậm chí họ đã bảo hấn đưa mi đi cùng. Hấn cho mi xem bức ảnh chụp ngôi nhà của gia đình hấn và mi không hiểu nổi tại sao nó

lại được gọi là ngôi nhà thôn dã cơ chứ, trong khi ở quê mi những tòa nhà lớn xung quanh chỗ mi sống đều là các ngân hàng và nhà thờ. Mi đánh rơi chiếc ly cầm trên tay, chiếc ly đập xuống nền gỗ cứng của nhà hắc, vỡ tan. Hắc thẳng thốt hỏi mi có chuyện gì và mi nói, không, không có gì hết, mặc dù mi nghĩ có quá nhiều điều sai lầm. Tất cả thế giới của mi đều sai lầm, tất cả.

Rồi sau đó, dưới vòi tắm, mi bắt đầu khóc, mi nhìn thấy nước từ vòi tắm làm loãng đi nước mắt của mình và mi không hiểu vì sao mi lại khóc.

Cuối cùng thì mi viết thư gửi về nhà, khi cái vật quần quanh cổ mi gần như đã tự tháo bỏ hoàn toàn. Gần như thế. Một lá thư ngắn ngủi gửi cho bố mẹ, anh chị em, kẹp vào giữa là thư là những đồng bạc còn mới cứng, và mi cũng ghi luôn địa chỉ của mình. Chỉ mấy ngày sau, mi nhận được hồi âm qua người đưa thư. Mẹ của mi đã tự viết thư, mi nhận ra điều ấy qua lỗi văn phòng rối rắm, qua những từ ngữ sai chính tả.

Cha mi đã chết; ông ấy đã đập đầu vào bánh lái của chiếc taxi. Chuyện xảy ra cách đây năm tháng, mẹ của mi viết như thế. Gia đình mi đã sử dụng một phần số tiền mi gửi về để làm một đám tang tử tế cho ông ấy. Họ đã giết một con dê để mời khách khứa và chôn ông trong một tấm quan tài bằng vàng chứ không phải mấy tấm gỗ ghép lại.

Mi cuộn mình trên giường, áp đầu gối thật chặt lên ngực và khóc. Hắc ôm lấy mi khi mi đang khóc, hắc vuốt tóc mi và ngỏ ý muốn đi cùng mi, trở về Nigeria. Mi bảo không, mi cần đi một mình. Hắc hỏi mi liệu có trở lại và nhắc mi rằng mi có thể mất tấm thẻ xanh hạn nếu không quay lại trong một năm, hiểu chứ? Mi có trở lại, có trở lại không?

Mi quay đi, không nói gì và khi hắc chở mi ra sân bay, mi đã ôm hắc thật chặt, mi ghì lấy cơ lưng hắc cho đến khi mi thấy đau nơi mạn sườn. Và mi nói: Cảm ơn.

Chú thích:

1. *hot dog*: xúc xích nóng kẹp với bánh mì.
2. *garri*: một món ăn phổ biến ở Tây Phi, đặc biệt là ở Nigeria và Ghana, được làm từ sắn.
3. *akara*: món ăn của người Nigeria được làm từ đậu đen nghiền, nặn thành cục và đem chiên với dầu cọ.
4. *hakuna matata*: một thành ngữ của người Swahili, có nghĩa đen là: “Ở đây không có nỗi lo lắng nào”, “không có gì phải lo”, “không vấn đề gì”. Cụm từ này trở nên phổ biến khi bộ phim hoạt hình của Walt Disney “Vua Sư tử” được công chiếu rộng rãi. Trong phim, hai chú cầy bốn ngón và lợn lòi là đã dùng cụm từ này để khuyên chú sư tử Simba quên đi những ký ức đau buồn trong quá khứ, chỉ cần sống cho hiện tại. Cụm từ này trong bộ phim còn hàm ý nói đến một cuộc sống vứt bỏ mọi tham vọng. “Hakuna matata” còn là tên một bài hát trong phim do Elton John viết nhạc, lời của Tim Rice.
5. *Jeopardy*: một show game đố vui kiến thức trên truyền hình rất nổi tiếng của Mỹ.
6. *dawadawa*: một loại hạt phơi khô cho lên men được lấy từ một từ một loại bồ kết của châu Phi có tên khoa học là *Parkia biglobosa*
7. *MSG*: chất dùng làm mì chính, bột ngọt.
8. *cơm jollof*: một món ăn phổ biến ở Tây Phi gồm có cơm, cà chua, cà chua xay, hành, muối, hạt tiêu và một số rau, gia vị khác trộn lẫn với nhau.
9. *súp onugbu*: một loại súp rau ở Tây Phi (chưa tra cứu được chính xác).
10. *Simone de Beauvoir* (1908-1986): nhà văn Pháp, nhà đấu tranh cho nữ quyền tiên phong. *Nawal El Saadawi* (1931): nhà văn theo chủ trương nữ quyền người Ai Cập.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>